

Sygn. akt IV CSK 321/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. B.
przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością
w O.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 11 września 2014 r., sygn. akt V ACa 400/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. przyznaje adw. A. I. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w Gdańsku kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o 23 % podatku VAT tytułem wynagrodzenia za udzielenie powodowi z urzędu nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powód wniósł skargę kasacyjną, a jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazał wyłącznie oczywistą zasadność skargi. Ma się ona przejawiać w rażącym naruszeniu przepisów postępowania, a zwłaszcza ograniczeniu materiału dowodowego przez uwzględnienie tylko kilku z kilkudziesięciu wniosków dowodowych złożonych przez powoda. Zarzut ten jest nietrafny. W szczególności ani lektura zaskarżonego orzeczenia, ani tym bardziej argumentacja w tym zakresie zawarta w skardze kasacyjnej nie dowodzą oczywiście nieprawidłowej interpretacji lub zastosowania prawa przez Sąd II instancji. Argumentacja skarżącego jest niczym innym niż polemiką z rozstrzygnięciem Sądu II instancji, na co jest miejsce przy uzasadnianiu podstaw kasacyjnych, lecz już nie przy uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, bo Sąd Najwyższy nie jest sądem III instancji.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.